

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

25 lutego

№ 16.

Rok 1924.

Treść:	148. Ustawa z dnia 30 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej	184
	149. Konwencja Polsko-Francuska dotycząca majątków, praw i udziałów podpisana w Paryżu dnia 6 lutego 1922 roku.	186
	150. Oświadczenie Rządowe z dnia 16 stycznia 1924 r. w przedmiocie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko-francuskiej Konwencji, dotyczącej pewnych kwestji odnoszących się do majątków, praw i udziałów, podpisanej w Paryżu dnia 6 lutego 1922 r.	194
	151. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich	194
	152. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 lutego 1924 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 1 lutego 1924 r. o zamknięciu kredytu dla Skarbu Państwa w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej i o nadzorze nad jej działalnością emisyjną i kredytową	195
	153. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 lutego 1924 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 1 września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich na Ziemię Wileńską	195
	154. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. zmieniające przepisy tymczasowe o kosztach sądowych w b. zaborze rosyjskim	195
	155. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. o zmianie kwot pieniężnych w niektórych przepisach o postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych w b. zaborze rosyjskim	197
	156. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. zmieniające kwoty pieniężne niektórych postanowień obowiązujących w b. dzielnicy austriackiej ustaw o postępowaniu sądowym w sprawach cywilnych	198
	157. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1924 r. w przedmiocie zmiany kwot pieniężnych w ustawach o ustroju sądownictwa i o postępowaniu w cywilnych sprawach spornych w województwach: poznańskim, pomorskim i górnośląskiej części województwa śląskiego.	200
	158. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów, Ministra Sprawiedliwości i Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1924 r. o wykonaniu ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów	200
	159. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie zastosowania jednostki stałej w ustawie o ubezpieczeniu pensyjnym funkcjonariuszy w służbie prywatnej i niektórych funkcjonariuszy w służbie publicznej	203
	160. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 stycznia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w przedmiocie zastosowania jednostki stałej do składek w ubezpieczeniu od wypadków na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz cieszyńskiej części województwa śląskiego.	204
	161. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1924 r. w sprawie sprzedaży wyrobów tytoniowych	204
	162. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 lutego 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zastosowaniu stałej jednostki do przeliczenia opłat ustanowionych w dekretach z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki, o ochronie wzorów rysunkowych i modeli i o ochronie znaków towarowych, podwyższonych ustawą z dnia 31 stycznia 1922 r. i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 1923 r.	206

163.	Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 9 lutego 1924 r. w przedmiocie zmiany opłaty wywozowej od ropy naftowej	207
164.	Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 lutego 1924 r. w sprawie obniżenia podatku od węgla na obszarze Rzeczypospolitej	207
165.	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe odnośnie do przepisów ustawowych o państwowym podatku dochodowym, zawartych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. i w ustawie z dnia 10 stycznia 1924 r.	203
166.	Rozporządzenie I Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 stycznia 1924 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu celem wykonania ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych	210
167.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1924 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Inowlódz w powiecie rawskim Województwa Warszawskiego.	229
168.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 stycznia 1924 r. w przedmiocie wyłączenia przysiółka Siedliska-Bredtheim ze związku gminy Majdan Średni w powiecie Nadworniańskim i utworzenie z niego samodzielnej gminy pod nazwą Siedliska Bredtheim	229
169.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 lutego 1924 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o przepisach wykonawczych do dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o stowarzyszeniach	229
170.	Oświadczenie rządowe z dnia 10 lutego 1924 r. w przedmiocie przystąpienia Estonji do Międzynarodowej Konwencji o ochronie własności przemysłowej, podpisanej w Paryżu dn. 20 marca 1883 r., przejranej w Brukselli dn. 14 grudnia 1900 r. i w Waszyngtonie dn. 2 czerwca 1911 r.	229
171.	Oświadczenie rządowe z dnia 10 lutego 1924 r. w przedmiocie przystąpienia Estonji do umów międzynarodowych, podpisanych w Madrycie dnia 30 listopada 1920 r., dotyczących przekazów pocztowych i zleceń pocztowych	230
172.	Oświadczenie rządowe z dnia 10 lutego 1924 r. w przedmiocie przystąpienia wyspy Réunion do Międzynarodowej Konwencji Radiotelegraficznej, podpisanej w Londynie dnia 5 lipca 1912 r.	230
173.	Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie wykonywania dozoru kotłów parowych na statkach oraz w urządzeniach portowych	230

148.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 30 stycznia 1924 roku

w przedmiocie rozciągnięcia obowiązujących na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i cieszyńskiej części województwa śląskiego ustaw o obowiązkowym ubezpieczeniu robotników od wypadków na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Art. 1. Moc obowiązującą ustaw austriackich z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1888 № 1), z dnia 20 lipca 1894 r. (austr. Dz. Ust. № 168), §§ 11, 12 i 13 ustawy z dnia 9 sierpnia 1908 r. (austr. Dz. Ust. № 162), ustaw z dnia 8 lutego 1909 r. (austr. Dz. Ust. № 29) i z dnia 30 grudnia 1917 r. (austr. Dz. Ust. № 523) w brzmieniu, ustalonym ustawą z dnia 21 sierpnia 1917 r. (austr. Dz. Ust. № 363) oraz ustawą z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustaw austriackich o ubezpieczeniu robotników od wypadków, obowiązujących na terytorjum b. zaboru austriackiego, oraz o rozciągnięciu obowiązujących tam ustaw o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków na terytorjum, przyłączone do Polski, a należące po-

przednio do Królestwa Węgierskiego (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413) — rozciąga się również na obszar województw: warszawskiego, łódzkiego, kieleckiego, lubelskiego, białostockiego, wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz Ziemi Wileńskiej.

Art. 2. Termin zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1 do poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw, podległych obowiązkowi ubezpieczenia, jako też zastosowania tych ustaw w poszczególnych okręgach administracyjnych II instancji—oznacza Minister Pracy i Opieki Społecznej po wysłuchaniu opinii Zakładu ubezpieczenia od wypadków.

Art. 3. Z chwilą zastosowania ustaw, wymienionych w art. 1, do poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw w poszczególnych okręgach administracyjnych tracą moc obowiązującą dla tych rodzajów przedsiębiorstw i w tych okręgach administracyjnych rosyjskie prawa o ubezpieczeniu, względnie przepisy o odszkodowaniu robotników i pracowników w razie nieszczęśliwych wypadków, oraz odnoszące się do nich nowele.

Art. 4. Zakład ubezpieczenia od wypadków, określonych w § 9 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1888 № 1) w brzmieniu, ustalonym ustawą z 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413) — obowiązany jest wypłacać zaległe i bieżące renty, należne na podstawie dotychczasowych przepisów, poszkodowanym w przedsiębiorstwach, poddanych obowiązkowi ubezpieczenia od wypadków na podstawie art. 2 niniejszej ustawy, a to od chwili rozpoczęcia ubezpieczenia.

Art. 5. Przedsiębiorcy, względnie pracodawcy, obowiązani są wpłacić Zakładowi ubezpieczenia wartości kapitałowe rent, obliczone na podstawie tablic techniczno-asekuracyjnych, obowiązujących w Zakładzie ubezpieczenia, oraz zaległe raty rentowe. Wpłata tych kwot nastąpić ma w przeciągu lat pięciu, licząc od dnia przejścia przez Zakład wymienionych w art. 4 niniejszej ustawy obowiązków. Do chwili zupełnego umorzenia tych kwot przedsiębiorcy obowiązani są dać Zakładowi odpowiednie zabezpieczenie, zapewniające możliwość ich ściągnięcia, oraz uiszczyć ustawowe odsetki.

Termin powyższy może być przedłużony za zgodą Zakładu ubezpieczenia od wypadków, nie dłużej jednak niż do lat 10.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tych przedsiębiorców, którzy się ubezpieczyli przeciw stratom, jakieby mogli ponieść z powodu wypadków, zaszyłych z zatrudnionymi przez nich pracownikami w towarzystwach ubezpieczeniowych w myśl przepisów prawa z r. 1903.

Art. 6. Towarzystwa ubezpieczeniowe przekażą wszystkim uprawnionych do poboru rent (emerytur) Zakładowi ubezpieczenia najpóźniej przed upływem sześciu miesięcy, licząc od dnia rozpoczęcia jego działalności. Rezerwy zaś kapitałowe na pokrycie rent, obliczone według zasad, przyjętych w odnośnym towarzystwie ubezpieczeniowym dla kapitalizacji rent, przekażą Zakładowi ubezpieczenia w terminach, ustalonych w drodze umowy z Zakładem ubezpieczenia, najpóźniej jednak do lat pięciu od dnia przejścia przez ten Zakład wypłaty rent.

O ile umowa została zawarta między pracodawcą a towarzystwem ubezpieczenia przed dniem 1 stycznia 1923 r., a czas trwania jej jeszcze nie upłynął w dniu rozpoczęcia działalności przez Zakład ubezpieczenia, to do umowy tej w miejsce ubezpieczającego się wstępuje Zakład ubezpieczenia. W tym celu Zakład ubezpieczenia ma płacić towarzystwu w miejsce pracodawcy premję za nieupłynioną jeszcze część okresu umowy o ubezpieczeniu w każdorazowym terminie płatności tej premji, a towarzystwo ubezpieczeń przekaże Zakładowi ubezpieczenia wszelkie kwoty, jakie z umowy o ubezpieczeniu przysługiwały ubezpieczającemu, względnie osobom przez niego ubezpieczonym.

Postanowienie powyższe będzie miało wówczas zastosowanie, jeżeli pracodawca, który zawarł umowę z towarzystwem ubezpieczeniowym, zawiadomi o tem Zakład ubezpieczenia za pośrednictwem władzy administracyjnej I instancji, w terminie trzech miesięcy, licząc od dnia rozpoczęcia działalności przez Zakład ubezpieczenia.

Art. 7. Obowiązek świadczeń na rzecz poszkodowanych skutkiem wypadku na obszarach, wymienionych w art. 1, przez Zakład ubezpieczenia rozpoczyna się od pierwszego dnia piątego tygodnia, licząc od dnia wypadku. Przez czas czterech tygodni obowiązek świadczeń spoczywa na kasach chorych w granicach, przewidzianych obowiązującą ustawą o obowiązkowym ubezpieczeniu na wypadek choroby (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 44, poz. 272). Obowiązek ten ciąży na kasach chorych również po upływie

pierwszych czterech tygodni, jednak Zakład ubezpieczenia zwraca kasie chorych wydatki wynikłe ze świadczeń z renty należącej poszkodowanemu, wszakże najwyżej do wysokości tejże renty. Artykuł 24 ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 272) nie ma zastosowania w stosunku kas chorych do pracodawców przedsiębiorstw, podlegających ubezpieczeniu od wypadków na podstawie niniejszej ustawy, oraz w stosunku do Zakładu ubezpieczenia od wypadków.

W miejscowościach, gdzie niema kas chorych, zorganizowanych na podstawie ustawy z dn. 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. № 44 poz. 272), obowiązek leczenia spoczywa na pracodawcy, o ile leczenie wcześniej się nie skończy, najkrócej 39 tygodni. Pracodawca ma nadto wypłacać poszkodowanemu w czasie leczenia, nie krócej jednak niż przez 39 tygodni, tytułem zasiłku najmniej 60% rzeczywistego zarobku; o ile pracodawca nie dostarczał pomocy lekarskiej, winien jest zwrócić poszkodowanemu koszty tej pomocy. Wydatki pracodawcy, poniesione na rzecz uszkodzonego w czasie od 5 tygodnia po wypadku, Zakład ubezpieczenia od wypadków pokrywa z renty, jednak w kwocie nie wyższej od przypadającej na ten czas poszkodowanemu renty.

O ileby pracodawca powyższych świadczeń odmówił,—obowiązek ten przechodzi na Zakład ubezpieczenia. Zakład ubezpieczenia ma prawo domagać się zwrotu tych świadczeń od pracodawcy za czas pierwszych czterech tygodni po wypadku w pełnej wysokości, a za czas od piątego tygodnia po wypadku do ukończenia leczenia, względnie do 39 tygodni, w wysokości różnicy między rentą, należącą się poszkodowanemu, a kwotą, wypłaconą przez Zakład z tytułu tych świadczeń.

Art. 8. Zaległe opłaty, koszty egzekucyjne, grzywny i należności Zakładu ubezpieczenia, wynikłe z postanowień ustępu 1 art. 5, ustępu 1 art. 6, oraz ustępu 3 art. 7 na obszarach, wymienionych w art. 1, ściągane będą przez władze administracyjną I instancji. Niezależnie od tego przysługuje Zakładowi ubezpieczenia prawo poszukiwania opłat i innych należności bądź w drodze powództwa (przyczem art. 161²³ ustawy postępowania cywilnego nie ma zastosowania), bądź w drodze klauzuli egzekucyjnej (art. 161¹ i nast. ustawy postępowania cywilnego), nadanej wykazowi zaległości, potwierdzonemu przez zarząd Zakładu ubezpieczenia.

Art. 9. Wykonanie przymusowego ubezpieczenia od wypadków w gospodarstwach rolnych o obszarze do 30 hektarów na całym obszarze, na którym obowiązują i obowiązywać będą ustawy, w art. 1 wymienione, odracza się do czasu wejścia w życie specjalnej ustawy, regulującej sposób uiszczania opłat za ubezpieczenia gospodarstw rolnych przez samorządy, jednak nie wcześniej, niż przed upływem pięciu lat.

Art. 10. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do zamieszczenia w rozporządzeniu wykonawczym przepisu, zwalniającego właścicieli gospodarstw rolnych, wymienionych w art. 9 niniejszej ustawy, od uiszczania Zakładowi ubezpieczenia za-

ległych opłat za czas od 1 lipca 1921 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Przepis powyższy nie ma zastosowania do tych gospodarstw rolnych, w których w czasie powyższym zaszedł wypadek, wymagający odszkodowania ze strony Zakładu ubezpieczenia.

Art. 11. Jednocześnie z rentą, wymienioną w artykule 4 niniejszej ustawy, Zakład ubezpieczenia od wypadków obowiązany jest wypłacać osobom, uprawnionym do pobierania rent, dodatki drożyniane w wysokości, ustalonej rozporządzeniami Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydanymi na zasadzie art. 33 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 413).

W tej samej wysokości Zakład wypłacać ma dodatki drożyniane także wszystkim tym osobom, które pobierają i pobierać będą renty z powodu wypadków, zaszyłych w czasie od 1 lipca 1921 r.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 13. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
Simon

149.

Konwencja Polsko-Francuska

dotycząca majątków, praw i udziałów podpisana w Paryżu dnia 6 lutego 1922 roku.

(Zatwierdzona ustawą z dnia 12 maja 1922 r. — Dz. U. R. P. № 71).

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

JÓZEF PIŁSUDSKI

NACZELNIK PAŃSTWA POLSKIEGO

Wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia 6 lutego 1922 roku podpisana została w Paryżu pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej Konwencja, która słowo w słowo brzmi jak następuje:

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Francuskiej, pragnąc za wspólną zgodą, zapewnić uregulowanie kwestji dotyczących majątków, praw i udziałów swoich obywateli w odnośnych krajach, zgodziły się na następujące postanowienia:

Majątki, prawa i udziały.**Art. 1.**

Polska przedsięwzięć wszelkie zarządzenia konieczne celem zapewnienia wszystkich restytucji przewidzianych w par. (A) i (f) art. 297 i w art. 238 Traktatu Wersalskiego z dnia 28 czerwca 1919 roku z Niemcami i w artykułach analogicznych innych Traktatów Pokojowych o ile majątki, prawa i udziały, mające być zwrócone obywatelom francuskim, włączając tu Spółki i Stowarzyszenia, w których obywatele ci są zainteresowani, znajdowałyby się na terytorjum Polski. Francja przyjmuje na siebie także zobowiązania względem Polski. Odszkodowania, przewidziane w powyższych artykułach, obciążają dawne kraje nieprzyjacielskie.

Convention

entre la République Polonaise et la République Française,

conclue le 6 Février 1922.

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE POLONAISE

JOSEPH PIŁSUDSKI

CHEF DE L'ÉTAT POLONAIS

à tous ceux qui ces présentes Lettres verront, faisons savoir ce qui suit.

Une Convention ayant été signée à Paris le 6 Février 1922 entre le Gouvernement de la République Polonaise et le Gouvernement de la République Française, Convention dont la teneur suit:

Le Gouvernement de la République Polonaise et le Gouvernement de la République Française, désireux d'assurer, d'un commun accord, le règlement des questions relatives aux biens, droits et intérêts de leurs ressortissants dans leurs pays respectifs, sont convenus des dispositions suivantes:

Biens, drois et intérêts.**Art. 1.**

La Pologne prendra toutes les mesures nécessaires en vue d'assurer toutes les restitutions prévues aux par. A) et f) de l'art. 297 et à l'article 238 du Traité de Versailles du 28 juin 1919 avec l'Allemagne et aux articles analogues des autres traités de Paix, en tant que les biens, droits et intérêts à restituer aux ressortissants de la France y compris, les Sociétés et Associations dans lesquelles ces ressortissants sont intéressés, se trouveraient sur le territoire polonais. La France prend les mêmes engagements envers la Pologne. Les indemnités prévues par lesdits articles restent à la charge des anciens pays ennemis.